

Her var det dog anderledes. Pastor Blomberg var vel langt fra nogen lærd Mand, men han læste ikke saa lidt og var mere modtagelig for boglig Belæring, end han undertiden selv vilde vide af. Det var hans Ærgerrighed at være med overalt, hvor der rørte sig noget nyt i Tiden; men paa den anden Side tilegnede han sig af dette nye kun, hvad der kunde nære hans Aand uden at virke forstyrrende paa hans Kristentro. Han var paa dette Punkt et Stykke af en Jesuit. Som den hele kirkelige Retning, han nærmest tilhørte, snyltede han hemmeligt paa den moderne Videnskab samtidigt med, at han ansaae det for sin Pligt at mistænkeliggøre den i Menneskehedens Øjne. Men forresten laa den følgeklare Tænkning slet ikke for ham. Han var et Følelsesmenneske, og da tilmed hans ydre Liv altid havde formet sig saa ualmindelig harmonisk, var der ikke bleven Anledning for ham til nogen strengere Selvprøvelse. I sin Ungdom havde han været en Smule plaget af Næringsbekymringernes Lusebid; senere havde han et Par Gange lidt Skuffelser ved Embedsbesættelser, og — skønt han var en Afgud for sin Menighed og havde et kendt Navn over det hele Land — sad han endnu inde med en Del utilfredsstillet Ærgerrighed. I alvorligere Modgang havde Livet ikke forsøgt ham, og hvad han havde mødt af den Slags udenfor sig selv, var gledet saa besynderligt af paa hans Naturs lykkelige Rundhed.